

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 26 липня 2012 року № 30 (453)

НАПЕРЕДОДНІ ЗНАКОВИХ ПОДІЙ І ДАТ

25 липня 2012 року у Києві відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів.

Засідання відкрив Голова Конгресу Степан Брацюнь. Окресливши політичну ситуацію, Степан Брацюнь висловив упевненість, що наша партія візьме якнайдієвішу участь у виборах до Верховної Ради. "В цей непростий для України час, коли прокремлівські сили прагнуть ліквідувати українську державність, всі патріотичні українські сили мусять об'єднатись", – зазначив голова партії.

На засіданні Головного Проводу детально обговорювалися питання участі Конгресу Українських Націоналістів у виборах до Верховної Ради України 28 жовтня 2012 року, а також узгодження виборчих списків від Конгресу на багатомандатні та одномандатні виборчі округи.

31 липня відбудеться XIV позачерговий Збір Конгресу. Тож йшлося про підготовку до нього, зокрема, увага акцентувалася на питаннях, що виносяться на його обговорення, а це, насамперед, – участь у парламентських виборах. Позачерговому Збору передували конференції обласних організацій Конгресу. Їхні пропозиції, заяви враховано під час підготовки до партійного форуму.

Цього року Конгрес Українських Націоналістів відзначає двадцятиліття своєї діяльності. Підбиваючи підсумки зробленого, партія має намір об'єктивно проаналізувати досягнення і прорахунки, провести низку заходів, спрямованих на підвищення ефективності роботи Конгресу. Ці та інші, пов'язані з двадцятиліттям КУНу питання, обговорили члени Головного Проводу на своєму засіданні.

Насамкінець з усіх винесених на порядок денний питань були ухвалені відповідні рішення і заяви.

На світлині: під час засідання Головного Проводу Конгресу.

ОФІЦІЙНО

ЯНУКОВИЧ ВНІС НА РАТИФІКАЦІЮ "ВІЛЬНУ ТОРГІВЛЮ" З СНД

З ратифікацією угоди, яку прем'єр Азаров підписав у Санкт-Петербурзі ще у жовтні минулого року, Україна зволікала довго. І ось увімкнула зелене світло – після недавньої зустрічі двох президентів у Криму. 12 липня президент Путін у розмові зі своїм українським колегою висловив побажання, щоб Україна якнайшвидше ратифікувала угоду про зону вільної торгівлі в рамках СНД. Менш ніж за два тижні, 24 липня, Президент Янукович подав угоду на ратифікацію в парламент.Можливо, "вільну торгівлю" з СНД ратифікують восени, на наступній сесії. А можливо, розглянуть уже зараз – на позачерговій сесії, призначеній на 31 липня.

Політологи нагадують, що Україна недарма тягнула з ратифікацією. Коли Микола Азаров підписав документ у Санкт-Петербурзі у жовтні 2011 року, в експертних колах точилися розмови про те, що російська сторона повелася не вельми коректно. Формулювання в остаточному тексті, який запропонували на підпис українському прем'єрові, підмінили, не питаючи згоди української сторони.

Україна не стала робити з цього офіційного скандалу, а спробувала уже після підписання узгодити спірні моменти у робочому порядку. Від того, чи вдалося це зробити, й залежатиме оцінка договору з погляду його вигідності чи невигідності для України, вважає експерт Інституту євроатлантичного співробітництва Володимир Горбач.

"Тут напрошується два можливих висновки. Або російська сторона, після наполягань української сторони, пішла назустріч, і тепер Україна дозволяє собі все це ратифікувати (бо на неї дивляться й інші партнери по СНД). Або ж, українська сторона просто погодилась на російську редакцію. І це означає, що ратифікація договору є ціною отого "покращення відносин", про яке говорили перед зустріччю Януковича з Путіним в Криму. Можливо, це і є плата з боку України", – сказав Горбач Голосу Америки.

"Насправді це тільки називається "зоною вільної торгівлі". Взагалі, якщо взяти нормальні типові договори про зони вільної торгівлі, то вони не можуть перешкодити країні брати участь в якихось інших економічних об'єднаннях. ЗВТ це первинний, найпримітивніший формат економічного інтеграційного об'єднання. Якби це була нормальна зона вільної торгівлі, то вона би не перешкоджала європейській інтеграції, нашій угоді про асоціацію з Євросоюзом. Але враховуючи, що в угоді про вільну торгівлю з СНД ідеться не стільки про вільну торгівлю, скільки про вилучення з вільної торгівлі, то це не зовсім нормальна угода. І якщо там містяться пункти про обов'язковий арбітражний суд у Санкт-Петербургу, про централізоване економічне регулювання, то зона вільної торгівлі тут ні до чого. Це глибша інтеграція, яка дає серйозні важелі для російського контролю. І це вже заходить у суперечність з нашим прагненням інтеграції на Захід", – зазначив політолог.

"Голос Америки"

ЧЕСТЬ УКРАЇНИ ГОТОВ БОРОНИТИ!

ЗГОЛОШУЙСЯ НА "ВІДВАГУ" – ТАБІР ВОЛІ І ХАРАКТЕРУ!

З 1 по 12 серпня в Сумській області відбудеться вишкільний табір для молоді "Відвага – 2012 ім. І. Гавдиди", учасниками якого можуть стати всі охочі, віком від 18 до 27 років, які будуть відібрані на конкурсній основі.

"Відвага" має велику і легендарну історію, адже є продовжувачем традицій, закладених молодіжним табором "Лисоня" ще 1990 року. Цей табір був одним із перших всеукраїнських вишкільних таборів для української патріотичної молоді.

Вже майже 10 років табір присвячений Івану Гавдиді – "хрещеному батькові" Молодіжного Націоналістичного Конгресу, який задумав цей вишкіл і віддано втілював його в життя протягом багатьох років. Гавдида, як педагог, громадський і політичний діяч, розумів, що майбутнє України – у її майбутніх поколіннях, вихованих на героїчних прикладах історії нашого народу. 2003 року друг Іван гине від рук убивці, але його справу продовжила молодь Молодіжного Націоналістичного Конгресу.

З цього часу вся програма табору спрямована на виховання в кожного учасника, в першу чергу, волі і характеру. Бо саме ці чинники, на нашу думку, є основними у формуванні молодого українця – патріота і націоналіста.

Усвідомлюючи брак патріотичних заходів на Сході України, з 2008-го року місцем проведення табору Молодіжний Націоналістичний Конгрес обрав Сумську область, яка стала колискою організованого українського національно-визвольного руху ще з часів "Братства Тарасівців" наприкінці XIX століття.

Проводячи щорічно цей вишкіл, МНК ставить за мету виховання людей вчинку, людей національної еліти, тих, – хто прагне фізичного вдосконалення і морального піднесення. "Відвага" – це кращі таборові традиції патріотичних таборів, це море вражень і нових друзів на все життя.

Для участі у таборі "Відвага ім.Івана Гавдиди" потрібно заповнити анкету учасника, пройти співбесіду та виконати умови участі в таборі, розміщених на MNK.ORG.UA/vidvaga

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн., на 6 місяців – 36,06 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

НА ПУЛЬСІ

Тривають конференції регіональних організацій Конгресу

21–22 липня відбулися конференції Львівської, Одеської та Миколаївської обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів. На порядку денному – питання про підготовку до 14-го позачергового Збору КУН та висування кандидатів у депутати до Верховної Ради України.

У Львові делегати конференції висунули кандидатів по вісьмох мажоритарних округах та обрали вісім делегатів на партійний Збір.

Конференція ухвалила заяву на підтримку української мови та заяву щодо необхідності згуртування усіх реальних опозиційних сил у боротьбі проти режиму Президента Януковича.

На конференції Львівської ОО КУН був присутній заступник Голови Конгресу Роман Дідусь.

У Миколаєві відбулася звітно-виборна конференція. Головою Миколаївської обласної організації Конгресу було обрано Михайла Салтиченка. Конференція також обрала одного делегата на партійний Збір. Кандидатів у депутати не висували.

В Одесі відбувся другий етап обласної конференції, на якому обрано нового голову організації. Ним став Володимир Ролінський.

Тернопільські конгресівці відвідали музей Ярослава Стецька

21 липня молоді активісти Тернопільської обласної організації Конгресу на чолі із головою обласного осередку Володимиром Ткачем побували у музеї-садибі Ярослава Стецька в селі Великий Глибочок Тернопільського району.

Саме тут, біля музею одного із очільників ОУН, молоді конгресівці Тернопілля запланували провести літній вишкільний табір цього року.

Працівники музею Мирон Сагайдак та Ганна Луців ознайомили відвідувачів із експонатами музею та розповіли про роботу із благоустрою садиби, яка була зроблена за останній час.

Під час відвідин голова Тернопільської обласної організації КУН Володимир Ткач обговорив із працівниками музею попередній план вишколу.

"Члени нашої молодіжної референтури, які проведуть біля музею літній вишкіл, неодмінно наберуться наснаги на подальшу боротьбу за українську справу, черпаючи її із самої постаті та героїчних вчинків Ярослава Стецька", – сказав Володимир Ткач.

Прес-служба КУН

ПАНОРАМА

"НАС ВИЗВОЛИЛИ, І НА ТО НЕМА РАДИ",

або Як нам обіцяють плюнути в обличчя… на честь Дня Незалежності

Добре поінформоване джерело з керівництва Партії регіонів поділилося з газетою "Сегодня" сакраментальною новиною. Отже, закон Ківалова-Колісниченка обов'язково підпишуть. На початку серпня його завізує або В.Литвин (що погарячкував, а нині, може, схаменеться), або ж новий спікер, якого легіонери ПР у Верховній Раді оберуть за першим помахом руки Чечетова. А десь напередодні Дня Незалежності, в 20-х числах серпня, мовний закон підпише Президент.

Як з'ясувалося, питання підписання цього специфічного документа вже давно вирішено. Ще в травні, коли лідери Партії регіонів вирішили подавати законопроект К-К на розгляд у Верховну Раду, стало самозрозумілим, що В.Янукович цей закон підпише. Одне слово: "Партія сказала: "Надо!" – Президент ответіл: "Єсть!" Щоправда, за версією "джерела", підписуючи закон, В.Янукович може одночасно внести законопроект про зміни до нього – несуттєві зміни. Вони пом"якшуватимуть дублювання документації на регіональні мови. Зате ключові норми – про гарантування права на вибір мови у дитсадках, школах, вузах, про вільний вибір мови ведення бізнесу (як-от ЗМІ чи реклама) – залишаться незмінними.

Отака собі "похвала глупоті", або, як говорив про радянський "визвольний похід" 1939 року на західно-українські землі видатний український композитор Станіслав Людкевич незадовго до свого 100-ліття (ювілей відзначали 1979 року), – "Нас визволили, і на то нема ради". Дикі люди – без Батьківщини і без совісті, на фізіономіях яких появляється зловісний оскал при перших же словах, що звучать українською мовою. Вони й не приховують свої почуття ненависті до України та українців, одержуючи якесь фізіологічне задоволення від того, що ми не можемо їм відповісти адекватно.

"За образу цілого народу йому й по фізіономії не вліпиш, – жалкувала моя однокласниця, маючи на увазі авторів ганебного закону, – бо воно, недоторканне, верещатиме ж, як недорізане порося, побіжить до суду, скиглячи, адже чоловіча гідність – не про нього". І вона мала рацію. Адже знущаючись над нашими святинями, вони ще й вимагають від нас схвалення та підтримки, а зустрічаючи опір, обзивають расистами, нацистами, фашистами. А ми тим часом виправдовуємося, ходимо на різного роду шоу, аби стати на прю – з ким? З Колісниченком і Табачником, яким українонена-висництво не лише засліпило здоровий глузд, а нівелювало людську подобу?

Усі, хто шанує Україну, мають бойкотувати тих, хто її зневажає. Принаймні бойкотувати. Бо ж ворогів своєї нації і держави маємо долати мирними методами. Аби нас на своїй землі, яку ми намагаємося врятувати від різної наволочі, не звинуватили в екстремізмі, тероризмі та інших, нині модних "ізмах". То якщо вже ви опинилися в одній залі, приміром, на телешоу, з фігурантами антиукраїнських провокацій на кшталт згаданих вище, залишіть приміщення на знак протесту проти сваволі тих, хто безкарно руйнує і знищує найдорожче для нас – Україну. Кожен із нас повинен бойкотувати всі заходи за участю українонена-висників!

Наш народ цінує вчинки, якщо вони справжні, поважає позицію, якщо вона тверда. А от поважати себе начебто соромиться чи то відступає перед агресивним хамством. Повірте, народові потрібні не так полум'яні слова, як яскраві вчинки. Він стрепенеться і сам дасть собі раду з тими, хто має намір плюнути нам, українцям, в очі з нагоди Незалежності нашої України.

НЕЛЕГКО БУТИ ЧЕСНИМ ДЕПУТАТОМ

Під час форуму "Чесна розмова з майбутнім парламентом", який у понеділок відбувся у столиці, були оприлюднені результати моніторингу на депутатську благочесність.

Моніторинг провів рух "Чесно", визначивши для цього шість оцінюючих категорій. Нардепи мали здолати такі пороги доброчесності:

– відсутність фактів порушення прав і свобод людини;

– незмінність політичної позиції відповідно до волевиявлення виборців;

– непричетність до корупційних дій;

– прозорість задекларованих доходів і майна, їх відповідність способу життя;

– особисте голосування в парламенті;

– участь у засіданнях парламенту і в роботі комітетів – не менше 75 відсотків.

У результаті досліджень, усі шість "фільтрів" пройшли аж три народні депутати: Микола Томенко, Олександр Гудима (фракція БЮТ) і Володимир Лановий (фракція НУНС). Ще 17 парламентаріїв порушили лише один критерій – про особисте голосування. Серед них: Анатолій Гриценко (НУНС), Руслан Князевич (НУНС), Остап Семерак (БЮТ), Андрій Парубій (НУНС), Олена Мостіпан (БЮТ), Сергій Міщенко (БЮТ),Павло Жебрівський (НУНС), Роман Забзалюк (БЮТ), Серогій Гриневський (Народна партія), Сергій Гордієнко (КПУ).

Однак, мусимо визнати, що критерії дослідження – аж надто ліберально-поблажливі. Приміром, серед них нема визначального – лобіювання інтересів великого бізнесу шляхом голосування потрібних йому ухвал (законів), просування "потребуючих" у виконавчу владу на посади другого ешелону (заступник міністра, голова департаменту і ін.), депутатських запитів і т.п., що вдячні замовники оплачують шестизначними числами. Скажете, останнє передбачено критерієм "непричетність до корупційних дій". І так, і ні. Поперше, дуже сумніваюся, що в процесі моніторингу були спроби з'ясувати (а якщо й були, то без результатів) хто і скільки одержав хабарів за лобіювання законів, посад, депутатських запитів.

Розкрити такого роду корупцію, яку чинять недоторканні особи та ще й здебільшого – на своєму робочому місці в сесійній залі, під силу хіба що висококласним сищикам з якого-небудь національного бюро розслідувань – а його в Україні нема. При тому, що ця корупція з того розряду секретів, який знають усі й давно. Адже для переважної більшості нардепів робота в парламенті – це доволі прибутковий бізнес, який не потребує особливих зусиль, окрім "умій вертітися!" У тієї ж категорії власників депутатських мандатів, чиї статки перевалили за сотні мільйонів чи й мільярди доларів, окрім "охоронної грамоти" у вигляді недоторканності, запити дещо вищі (що там для Фельдмана чи Юри Єнакіївського якісь 100 тисяч доларів – мізер), тож і ціна "прохідного балу" в парламент для них відповідно солідніша. Тому є в нас нардепи, які в сесійній залі більше одного-двох разів і не побували.

У кожному разі – добре, що в нас є рух "Чесно", що він провів моніторинг, я б сказала, на депутатську придатність і встановив, що абсолютна більшість нардепів себе вичерпала. Результати моніторингу мали б стати дзвіночком для тих, хто нині формує партійні виборчі списки, та, судячи з того, що вже оприлюднили партії, – не стали. Одна надія – їх врахують виборці.

ЯК МАМАЙ "СОВІСТЬ" ЗАГУБИВ

Мер Полтави Олександр Мамай минулої суботи змінив орієнтацію. Політичну. На 14-й партійній конференції ОО Партії регіонів йому вручили її партійний квиток. Схоже, напередодні Мамай зрікся "Совісті України" – саме ця партія 2010 року висувала його в мери. Щоправда, ПР з нею солідаризувалася і власного кандидата не висувала.

Мерське крісло спонукало чоловіка до філософських роздумів, тож за два роки він озвучив умовивід: "Коли при владі одна партія, то в країні буде порядок. Керувати повинна єдина політична сила". І подався в "регіонали". Від Мамаєвих одкровень "про керівну й спрямовуючу" так тхнуло нафталіном горезвісних сталінських часів, що, мабуть, усі його славні пращури *(Мамай – прізвище козацьке)* від сорому якомога глибше зарилися в святу українську землю, аби там, де праведні спочивають, ніхто їх, "славних прадідів великих", не ідентифікував у родстві з "правнуком поганим". А той ще й похвалився, що буде проводити активну агітацію за Партію регіонів під час передвиборної кампанії. Дарма, що чиновникові його рангу не випадає ні за посадою, ні за совістю, словживаючи службовим становищем, агітувати за якусь політичну силу. Втім, совісті мер уже позбувся, дасть Бог, – і посаду втратить.

Рубрику веде
Марія БАЗЕЛЮК

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

КОМЕНТАР

ЧИ УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР: РОЗКОЛЕМО УКРАЇНУ РАЗОМ?

Тарас МАРУСИК

У назві статті уважний читач помітить перегук з назвою громадського руху, ініційованого одіозним українським політиком, який вигулькнув з небуття начебто несподівано, – і не помилиться. Але багато місця особі Віктора Медведчука не присвячуватимемо. Зазначу лишень, що його ставлення до України і до справжнього українського вибору, очевидно, таке ж, як до розміру українських літер на тлі його влазливих російськомовних рекламних щитів: дрібний шрифт українського перекладу разів у десять менший від "язика" реклами і загубився десь на маргінесі в кутику під "великодержавним" текстом. І це, і кольори, які використовує "академік Національної академії правових наук України" на білбордах та на сайті, які чомусь нагадують "цвєта" російського прапора, інакше, як нахабною зневажливістю до власного народу, назвати важко.

А от його сановному кумові і, за сумісництвом, президентові Російської Федерації Володимирові Путіну вділимо трохи газетної шпальти. Ще до президентських виборів у цій країні він опублікував сім програмних статей з інтервалом рівно в тиждень – з 16 січня по 27 лютого. В цих матеріалах, підготовлених, без сумніву, його політтехнологами, В.Путін накреслив основні напрями, в яких розвиватиметься зовнішня і внутрішня політика Росії.

Зокрема, в статті "Росія і мінливий світ" він наголосив, що для Росії існує можливість не лише зберегти свою культуру, а й використати її як потужний фактор просування на глобальних ринках: "*Російськомовний простір – це практично всі країни колишнього СРСР і значна частина Східної Європи. Не імперія, а культурне просування; не гармати, не імпорт політичних режимів, а експорт освіти й культури* ***допоможуть створити сприятливі умови для російських товарів, послуг та ідей*** (виділення автора – **Т. М.**). *Ми повинні в кілька разів посилити освітню й культурну присутність у світі – і на порядок збільшити його в країнах, де частина населення розмовляє російською або розуміє її*".

В іншій статті "Росія: національне питання" В.Путін визначає Росію як державу-цивілізацію, в якій така цивілізаційна ідентичність грунтується "*на збереженні російської культурної домінанти, носієм якої виступають не тільки етнічні росіяни, але й всі носії такої ідентичності незалежно від національності*". Це, власне, і є стисла формула доктрини "Рускій мір", яку за президентства В.Януковича активно просувають і в Україні.

Цікавим у цьому зв'язку фактом є створення в травні 2011 року Загальноросійського народного фронту на пропозицію тодішнього керівника уряду В.Путіна. Очолюючи також "партію жуліков і воров", за висловом російського опозиціонера Олексія Навального, В.Путін вирішив перед виборами опертися на нібито позапартійний рух. До координаційної ради Фронту він ввійшов під першим номером. За ним, як тінь, вступив туди ще один впливовий російський політик Борис Гризлов, а також, між іншим, Прогресивна соціалістична партія Наталії Вітренко.

Незадовго до президентських виборів ходили вперті чутки, що сам Путін очолить ЗНФ, але по виборах організація взагалі призупинила роботу -хіба що з офіційною помпою відзначили 6 травня ц.р. річницю створення Фронту. При цьому досі ніхто не подав документи на реєстрацію організації в Міністерство юстиції. Відновлення роботи цього політтехнологічного проекту прогнозують до відкриття нового політичного сезону в Росії у вересні. І якщо цей проект (серед низки інших) ще цікавитиме В.Путіна, то Україні він точно не омине.

Мабуть, багато хто пам'ятає, як у жовтні 2004 року, в переддень президентських виборів в Україні, Медведчук на прийомі в Кремлі схилився в глибокому поклоні перед Путіним – як холоп перед государем. Якщо Медведчуків вибір – колінкування і поклони "в три погибелі", то це не значить, що таке є воля народу. Ні Путін, ні Медведчук – це точно не український вибір.

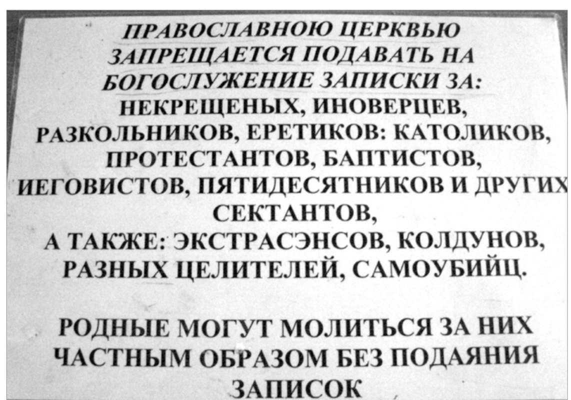

РЕПЛІКА

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА, РЕГІОНАЛИ І ГОЛУБИ-ЄРЕТИКИ

Що спільного між Українською православною церквою Московського патріархату і Партією регіонів – не велика таємниця. Але до чого тут голуби, та ще й з додатком "єретики"? Як кажуть, голуби не винні. Ні, трішки, звичайно, винні, що не навчилися культурно справляти свої природні потреби.

Тож було так. Виконувач обов'язків заступника міського голови, секретар Сумської міськради і голова міської організації Партії регіонів Олексій Мовчан придумав, як позбутися голубів у центрі міста. Як повідомляє інтернет-видання "Обком", місцевий чиновник поділився своїм задумом 23 липня ц.р. на одній із нарад у мерії Сум: "Незабаром День міста, а в нас навколо пам'ятника Шевченку шар самі знаєте чого від голубів. Нагодуймо їх хлібом, змоченим у вині. Потім вивеземо кудись, а наступного дня вони прокинуться". На репліки присутніх про негуманність такого методу регіонал покликався на авторитет Почаївської Лаври, де роблять так само, і що він це бачив на власні очі.

Звичайно, вивезти кудись – це в дусі "незабутнього" Кучми, але без побиття і підвішування за щось. Та ще й будуть нагодовані-напоєні. Хіба

це не гуманізм по-регіональному, по-московсько-православному?

В Почаївській Лаврі ще й не таке можна побачити. Якось, відвідавши цю українську святиню, яка просякнута далеко не Божим духом і не українською суттю, мене "зворушило" таке оголошення (в перекладі українською): "Православна церква забороняє подавати на Службу Божу записки за: нехрещених, іновірців, розкольників, єретиків: католиків, протестантів, баптистів, єговістів, п'ятидесятників та інших сектантів, а також: екстрасенсів, чаклунів, різних зцілювачів, самогубців. Рідні можуть молитися за них приватно без подання записок".

І на цьому спасибі. Але, перефразовуючи слова невтомного парламентського трудівника М.Чечетова, "оценіте красоту слоґа" – "без подання записок". Це вам не "хухри-мухри" і не милостиня. Але депортованих голубів все-таки жаль.

Тарас МАРУСИК

НОВИНА

Стало відомо ім'я спадкоємця Ступки

Виконуючим обов'язки художнього керівника Національного театру ім. Івана Франка призначений головний режисер Київського Молодого театру Станіслав Мойсеєв. Про це повідомляє ZN.UA з посиланням на джерело в управлінні культури м. Києва.

За повідомленнями ЗМІ, Богдан Ступка нібито написав лист Президентові Віктору Януковичу, у якому назвав ім'я свого спадкоємця й попросив виконати свою останню волю.

За інформацією ZN.UA, наказ міністра культури Михайла Кулиняка про призначення Мойсеєва в.о. худкерівника театру Франка має з'явитися вже у четвер. Мойсеєв раніше співпрацював із сином Богдана Ступки Остапом. Зокрема, він задіяв його в спектаклі "Московіада" за Ю.Андруховичем.

Тим часом на посаду головного режисера Молодого театру начебто вже запрошений відомий театральний режисер Андрій Білоус, що має змінити Мойсеєва.

ВТРАТА

ГЕНІЇ НАРОДЖУЮТЬСЯ РАЗ В СТОЛІТТЯ

22 липня на 71-му році життя після тривалої хвороби помер Богдан Сильвестрович Ступка, видатний український актор, громадський діяч, художній керівник Національного академічного драматичного театру ім. Івана Франка, Герой України.

Конгрес Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу великої втрати та висловлює щирі співчуття родині, близьким і друзям Майстра.

Богдан Ступка – вражаюча неперевершеним талантом постать у кіномистецтві не лише України, а й Європи, світу. Та насамперед його ім'я – знакове в сучасній українській історії. Митець, питомо український за духом, світоглядом, поставою, манерою поведінки, Богдан Ступка був репрезентантом нашої нації в світі, який саме за його багатовимірною творчістю пізнавав сутність українців та глибини української культури. Національний шарм залишав "мітку" на його героях навіть у зарубіжних фільмах. Творча спадщина Богдана Ступки – національний скарб і водночас – приклад високого мистецтва, до якого має прагнути українська культура, аби здобути визнання у планетарному вимірі.

Смерть не має влади над творчим спадком актора: він зіграв понад 100 ролей в кіно і 50 – у театрі! Творчий шлях Богдана Ступки розпочинався на сцені Львівського драматичного театру ім.Марії Заньковецької. Дебют у кіно відбувся 1971 року у фільмі Юрія Іллєнка "Білий птах з чорною ознакою". А через тридцять років у творчому тандемі вони створять фільм "Молитва за гетьмана Мазепу" – шедевр кіномистецтва, досі не оцінений належним чином в Україні.

В кіно Ступка створить багато історичних постатей: гетьманів – Івана Мазепу, Богдана Хмельницького, Івана Виговського, а також Остапа Вишні, Чингісхана, Бориса Ґодунова, працюватиме і з українськими режисерами, і зарубіжними, як-от Кшиштоф Зануссі, Єжи Ґофман, Сергій Бондарчук і інші. Ми назавжди запам'ятаємо ролі, які він зіграв на столичній сцені у виставах "Украдене щастя", "Енеїда", "Тев'є Тевель", "Сни за Кобзарем", "Дядя Ваня", "Цар Едіп"...

Він відійшов у засвіти. А з ним відійшла ціла епоха – епоха Богдана Ступки. Надто рано: всього сімдесят літ. Проте – "*Генії народжуються раз в століття. Померти можуть кожний день. Кулі примхливі як дівчата – вибирають найкращих*" (Ліна Костенко).

Тужимо, сумуємо... Надто велика втрата, щоб угамувати біль. Втішаємо себе надією, що Всевишній оселить його душу там, де праведні спочивають. Вічна пам'ять...

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

"КОНТИНЕНТАЛЬНИЙ АКТОР"

Кшиштоф ЗАНУССІ, режисер (Польща):

– Ступка був континентальним актором, який відомий не тільки більшості українців, а й значній частині росіян та поляків, адже він актор трьох мов, і немає в Східній Європі тих, кого б у мовному плані можна було з ним порівняти. Смерть митця – це велика втрата для всіх шанувальників його мистецтва!

Богдану Ступці вдавалося бути різним, але завжди залишатися собою. Це таємниця акторів – виражати різні людські характери, вписуючи в них свій власний. Мистецтво актора – це вивільнення потенціалу, а не актуальності, опис себе таким, яким він міг би бути і яким не є. У цьому сенсі актор – це повною мірою надлюдина, бо він існує в багатьох іпостасях, а не в одній.

Ступка мав великий талант перевтілення і свою незмінну індивідуальність. Він цілковито був органічним коли грав Тев'є-молочника, і великодержавним, коли грав гетьмана Богдана Хмельницького... Але насамперед Ступка є архитипово українським. Для пострадянських народів Богдан Ступка – це Україна з її загадковою окремішністю, ніби подібна до Польщі та Росії, але в основі своїй відмінна завдяки своїм широким жестам, любові до свободи, а також потайливості, замкненості – хитрому способу пережити свою злу долю.

Я працював із Богданом Ступкою у двох виставах. Якось у Польщі він грав англійського окупанта Франції в телепостановці п'єси Жана Ануя "Жайворонок" про Жанну д'Арк. Його український акцент у польському тексті породжував відчуття загрози, був близьким і водночас чужим. У моєму фільмі "Серце на долоні" Богдан Ступка зіграв східного олігарха, людину без совісті, яка відшукує свою людяність. У Польщі не було актора, який згодився б для такої ролі (але я не маю серед знайомих і справжніх олігархів). В основі дивовижної ролі Ступки, за яку він отримав нагороду на відомому Римському кінофестивалі, було справжнє поєднання двох крайнощів: добра та зла. Він грає олігарха, який пише заповіт, роздумуючи, як розділити своє майно так, щоб якнайбільше зашкодити людству. У фіналі він змінюється, з ангельською посмішкою спостерігає та замислюється над наверненням іншої особи і тим самим доводить, що зло і добро є вибором людини і не є нічим наперед заданим, на що людина приречена зверху, є, власне, тим полем вибору, в якому розігрується свобода...

Актори, на кшталт Ступки, народжуються, мабуть, раз на століття!

"День", № 127

ПОГЛЯД

НАРОДОВЛАДДЯ І ДЕМОКРАТІЯ ПО-МЕДВЕДЧУКІВСЬКИ

Володимир МАНЬКО, голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

В інтерв'ю політичній програмі Остапа Дроздова "Прямим текстом" новий старий політик Віктор Медведчук зазначає, що він не йде на жодні вибори, бо не хоче бути таким, як усі решта (що при владі, що в опозиції). А повертається пан Медведчук у публічну політику, виявляється, з великою, гуманною метою – донести до людей свою основну ідею – ідею безпосереднього народовладдя. "Я закликаю людей, – наголошує колишній кучмівський функціонер, – по всіх основних проблемах і викликах чекати не рішення влади, – а самим вирішувати їх через референдум. Тільки в такий спосіб суспільство зможе відновити дію Конституції, в якій саме народ має пріоритетне право бути джерелом влади, іншого дієвого способу немає". Здавалося б, усе правильно. Навіть хочеться захоплено вигукнути: "Яке благородство, яке безмежне піклування про народ!" Але все ж, читаючи ці патетичні рядки, тебе ніяк не полишає дежавю – десь я це вже чув, щось таке вже проголошувалося. І раптом пригадуєш – так це ж більшовицькі гасла, які, на жаль, так і залишилися лише гаслами, – "Вся влада – народу", "Фабрики – робітникам, земля – селянам", "Лише народ може бути господарем у країні"… і все в тому ж дусі. Насправді ж народ шляхом бездумного підняття рук "вирішував" лише те, що за нього давно вже вирішили вгорі його "слуги". Таким було народовладдя по-більшовицьки, пан Медведчук же пропонує народовладдя й демократію (що врешті-решт є маслом масляним) по-медведчуківськи.

Так, виявляється, є питання, які пан Медведчук хоче будь-що винести на розгляд референдуму, а є такі, що зовсім цього не потребують, бо вирішення їх може бути лише таким як пропонує лідер новоствореного громадського (чи Бог зна якого) руху – "Український вибір". До останніх належить питання укладення українською владою договору з ЄС про зону вільної торгівлі. На думку Віктора Володимировича, цього ні в якому разі не може бути, адже таке рішення "будет иметь весьма плачевные последствия для экономики страны" і заведе Україну в глухий кут, а вихід із нього лише один – Україні потрібно вступити у Митний союз з Росією, Казахстаном і Білоруссю. Інакше – ніяк. А те, що той же український народ, права якого так наполегливо захищає пан Медведчук, вирішив зовсім по-іншому (він не хоче назад в азіатську Росію, бо цю сторінку історії ми вже давно перегорнули, а хоче в цивілізовану Європу, адже, як би там не було, Україна є європейською державою) – то його зовсім не обходить.

А як же тоді Медведчукова "идея проведения народных референдумов по самым животрепещущим вопросам, в число которых, несомненно, входит и вынесения недоверия Президенту". Виходить, що Віктор Володимирович часто– густо кривить душею. Не в усьому він довіряє українському народу. Ба, більше того, навіть часом взагалі вважає його за таку собі бездумну сіру масу. Бо інакше як тоді пояснити заяву про те, що це не народ, не учасники Помаранчевої революції (В.Медведчук на своєму сайті називає її "помаранчевый кошмар", проте це аж ніяк не завадило йому бути радником одного з найпомітніших лідерів цього "кошмару" – Юлії Тимошенко, а нині заявляти, що вона є невинно засудженою владою Януковича, з яким він, як відомо, досить успішно працював при президенті Кучмі) привели до влади Президента Ющенка і його команду, а… Володимир Литвин, який… кілька разів ставив на голосування питання про недійсність результатів президентських виборів. Далі лідер "Українського вибору" взагалі доходить абсурдних висновків – "ну, а Ющенко, в свою очередь, по-достоинству оценил то, как профессионально Литвин развел всю страну".

Нині ж, говорячи сленгом Медведчука, він сам хоче "развести всю страну". Як саме? Річ у тім, що Віктор Володимирович переконує український народ, що в Україні має бути лише федеративний устрій. Яка там унітарність! Самостійність регіонів – це одна із складових федеративного устрою України. На думку Медведчука, в Україні людям жилося б набагато краще, якби наша країна була федеративною державою, федерація – це єдині ліки від розколів, модель федеративного устрою країни – ідеальна. А ще новоспечений ідеолог договорився до того, що… "Украина является фактически искусственным государственным образованием", а створена вона, як запевняє пан Медведчук, із територій, які мають різну історію, різну культуру, різну гуманітарну сторону. Плагіат, та й годі, адже "дезу" про Україну, як штучне державне утворення, В.Путін не посоромився нав'язувати навіть президентові США.

Лідер "Українського вибору" (швидше за все, свідомо) переплутав, як то кажуть, грішне з праведним, а ще історію нашої України. Бо ж для того, що б дати регіонам певну самостійність, зовсім не потрібно виносити на Всеукраїнський референдум питання про федералізацію України, досить і децентралізації нашої країни, хай вона буде унітарною державою, але з великими повноваженнями на місцях.

Що ж до "искусственного государственного образования", то, перепрошую, – незважаючи на те, що на Заході України люди говорять українською мовою зі своєрідним акцентом, а Схід і Південь України дуже русифікований, незважаючи на те, що на Заході – високі гори, а на Сході – Степ і Лісостеп, це ще не привід робити Україну федерацією. Бо ж ці такі різні, на думку Віктора Медведчука, території мають спільну колиску – Київську Русь. Нагадаю, що засновник найвідомішого західноукраїнського міста Львова князь Данило Галицький був також із династії Рюриковичів, як і київські, чернігівські та інші князі. Це нащадки саме цих племен освоювали згодом безлюдні Таврійські степи, кримське Причорномор`я. Тож навряд, чи наш народ на референдумі сприйме пропоновану паном Медведчуком ідею федералізації України. Адже такі спроби вже були. Йдеться про так званих русинів Закарпаття, які раптом заявили, що вони неукраїнці і їм потрібна своя автономія. Цю, з дозволу сказати, ідею засудили не на Сході чи Півдні України, її не підтримала більшість жителів того ж Закарпаття.

То ж, шановний Вікторе Володимировичу, не нав'язуйте нам ідею федеративного устрою України чи надання російській мові статусу державної. Бо ж ми розуміємо, на догоду кому Ви це робите – своєму куму Володимиру Путіну. Але, повірте, краще було б, якби Ви порекомендували йому навести порядок у своїй країні, щоб він не в Україні, а саме в Росії розбудовував федеративну державу, а не робив з неї авторитарну країну.

В ЄДНОСТІ – СИЛА

Заява конференції Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

"Сувереном української землі є українська нація"
Степан Бандера

Імперіалісти не міняються століттями. Емський указ, Валуєвський циркуляр, зловісний закон Ківалова-Колісніченка мають аналогічну природу і мету. Не секрет, що для відновлення імперії кремлівським карликам потрібна Україна. Тож саме за Україну ведеться найзапекліша боротьба: у нас хочуть забрати церкву, історію і мову. Закон КК №9073 покликаний не лише знищити мову, а й зіштовхнути різні національності, дестабілізувати ситуацію в Україні.

Якщо влада і провладні нардепи так уже мавпують з Московії, то хай ухвалять мовний закон як у них, де єдиною державною мовою є мова корінної нації, і заборонять усі російські організації в Україні, як це роблять в Росії з українськими товариствами, проголосять єдиною церквою ту, що молиться державною мовою, як це зробили у Москві, залишать стільки російських шкіл, газет в Україні, скільки є у північного сусіда українських. І тоді Росія побачить своє справжнє лице.

Конференція ЛОО КУН закликає:

– усіх опозиційних депутатів, які ще не втратили власної гідності, звернутися до європейських інстанцій, які оскаржили вироки Ю.Тимошенко – Ю.Луценка, з проханням дати оцінку закону, спрямованому на знищення української мови. Адже Конституційний Суд, як не прикро, розглядає справи і приймає ухвали не на нашу користь;

– усім демократичним національно-патріотичним силам об'єднати свої потуги перед виборами в парламент і виробити умови тотальної взаємодії в ім'я загальної перемоги та створення більшості в парламенті.

Пам'ятаймо, що скинути діючий окупаційний режим поодинці нікому не вдасться. Для того, щоб відмінити укладені цим режимом Харківські угоди, угоди про ЧФ, ухвалити відповідний закон про мовну політику, адекватні економічні закони, не допустити виборів Президента у парламенті, проукраїнським силам потрібна конституційна більшість.

У єдності – наша сила!

Слава Україні! Героям Слава!

Політична партія Конгрес Українських Націоналістів повідомляємо про те, що загублено оригінал Статуту Конгресу Українських Націоналістів, який зареєстрований Міністерством юстиції України 26 січня 1993 року. Втрачений Статут вважати недійсним.

ДАЙДЖЕСТ

ДО КОГО ПРИЇЖДЖАВ ПУТІН?

Віталій ПОРТНИКОВ

До кого все ж таки приїжджав російський президент Володимир Путін? До байкерів, які вимагали від нього "не віддавати" Севастополь? До свого колеги Віктора Януковича? Або до колишнього голови президентської адміністрації Віктора Медведчука, в товаристві сім'ї якого він провів останні години свого перебування на українській землі?

Можна сказати, що до всіх відразу. Але це не виглядатиме правдивим. До Віктора Януковича, з яким у Путіна була спільна справа – засідання міждержавної комісії, російський президент запізнився на чотири години, що не завадило йому спілкуватись із ватажком "Нічних вовків" – Хірургом – та його шовіністично-моторизованою командою. Путін нашвидкуруч провів засідання міждержавної комісії та вечерю з Януковичем, щоб встигнути насолодитися музичними фонтанами у розкішному маєтку колишнього чиновника кучмівської адміністрації. Тож до кого приїздив Путін?

Точно не до Януковича. Путін намагався поводитись у Криму, як у себе вдома. І демонстрував, що переговори з українським Президентом для нього – неприємна формальність.

А от тусовка з байкерами, яка мала переконати, що президент не збирається поступатися російськими інтересами в Севастополі, – це справді важливо. І Медведчук – це важливо. Адже це – єдиний український політик (якщо його взагалі можна за такого вважати), який агресивно підтримує російські інтеграційні симулякри, виступає за затягування України до Митного та Євразійського союзів, рішуче виступає проти інтеграції своєї Батьківщини із цивілізованим світом. Звісно, таких ретроградних поглядів багато хто притримується й у владі – однак вони їх приховують, як дурну хворобу. А Медведчук – він щирий.

І хай ця позиція маргінальна, Путіна це не обходить. У своїй політиці на пострадянському просторі він завжди підтримує тільки тих, хто йому не суперечить. Колишній голова адміністрації Кучми чудово це знає.

Політичні погляди цього колишнього юриста залишаються таємницею для нього самого, проте сьогодні він намагається повернутися у велику політику за російської підтримки й саме тому буде палким прихильником будь-якої путінської забаганки, лютим критиком Заходу й тих, хто бажає сприяти розвиткові України.

Путін приїздив не до Януковича. Янукович для нього – вже минуле: російське керівництво впевнене, що економічні та політичні проблеми України не дозволять Вікторові Федоровичу довго перебувати на президентській посаді.

І щодо цього я був би готовий із російським президентом погодитись. Якби тільки він не вважав, що наше майбутнє – це Медведчук.

"День", ч. 124

АКЦЕНТИ

ЯК ЗІРВАТИ ПОРОЧНИЙ ПОСТРАДЯНСЬКИЙ ОБРУЧ З ШИЇ НАШОЇ КРАЇНИ?

"Я абсолютно переконаний, що за найскладнішої ситуації людина, навіть якщо вона наглухо закрита, знайде можливість задекларувати свою позицію, була б у цьому потреба"

Микола Горбаль. "1 із 60"

Історія про те, як тричі засудженого комуністами, випущеного з табору у серпні 1988 року, Миколу Горбаля висунули в депутати Київради і він переміг у другому турі " якусь пані академіка", дає привід кожному з нас, виборців, замислитися. Актуальність цієї історії полягає у можливості порівняти її з тим, як сьогодні відбувається процес висування кандидатів у депутати, та як вони потрапляють у партійні списки. Цю тему – списки партії "Удар" і "За Батьківщину" жваво обговорюють на багатьох сайтах і передусім на "Українській правді", також на переслідуваному нині владою телеканалі TVi, у понеділковій програмі "Знак оклику".

Читаючи на цю тему статті і дивлячись передачі, задаєшся питанням: як підбираються кандидати в опозиційні списки, за якими критеріями? Невже грає роль лише викладена за місце грошова сума та переплетіння вигідних стосунків і знайомств? Чому ми, виборці, маємо голосувати за їхні фінансово необмежені тусовки? Але, з іншого боку, чому б нам, виборцям, особливо тим, що сидять в інтернеті і можуть оцінювати інтелектуальний рівень й ціннісні орієнтири дописувачів у контактах, блогерів, громадських активістів, не пропонувати їх у відповідні опозиційні списки? Тих, хто на наш погляд, гідно і творчо, у національній парадигмі займатиметься законотворчою діяльністю?

Змогли ж хлопці з неформальної організації "Зелений світ" у 1990 році провести у Київраду "неформального секретаря неформальної організації" Українська Гельсинська Спілка Миколу Горбаля!

От як про це розповідає той, "хто з великим ризиком отримати новий термін, записував і ховав для подальшого відправлення на волю хроніку табірного життя, повідомлення і документи ув'язнених. Був на зоні за визначенням Семена Глузмана "громадським писарем", – Микола Горбаль:

"Це стало несподіванкою для мене. Мене випустили із табору 1988 року, в серпні. Через два тижні я вже був секретарем Української Гельсинської Спілки. Поки я вийшов, хлопці створили структуру, вона мала загальнонаціональний характер. Я мав формувати структури вже по цілій Україні. УГС мала всі параметри політичної партії, але не була зареєстрована Мінюстом. Офіційно зареєстрованими були тільки комуністи. Нас же називали неформальною організацією. Я був неформальним секретарем неформальної організації.

1989 року, коли 10 вересня відбувся з'їзд Руху, відчуття було, що те піднесення національного руху до демократії вже незворотнє і почало впорядковуватись. Я мав запрошення до Америки, про мене там знали. Бо ж тричі був Совєтами засуджений. І вирішив поїхати. Надія Світлична прислала запрошення, і ми з дружиною поїхали до Америки. Я повернувся десь перед самим 90-м роком. Здається, вже кампанія виборча почалася. Висувалися кандидатури. Але в мене у планах не було займатися політикою. Раптом дзвінок ввечері. Хлопчик, ми його жартома називали нашим Гаврошем, він бував на наших мітингах, пікетах, завжди з плакатами. Я не знаю навіть його прізвища. Дмитрик і все.

Він телефонує і каже: "Пане Миколо! Скажіть, будь ласка, з якого ви року, як вас по-батькові…"

Я йому: "Навіщо тобі?"

"Та от зараз йде висування до Київради від нашої організації. Вона називається "Зелений світ". Ми хочемо Вас висунути."

Я йому кажу: "Дмитрику! Та що це за гра? Для чого це?"

– "Та скажіть все-таки, скажіть…"

Я сказав йому всі ці свої дані. Потім приходять з "Вечірнього Києва" і просять надати інформацію про себе як кандидата в депутати Київської ради. Це журналістка була. Я розповів їй, що нещодавно повернувся з ув'язнення, що відсидів майже 16 років. А зараз я секретар Української Гельсинської Спілки.

"Чекайте!, – вона каже, – але офіційно такої не існує…"

А я їй повторюю, наголошуючи: "Сееекретар УУУкраїнської Гельсинської Спілки. Це моя робота."

Мій телефон був заявлений як контактний телефон радіо "Свобода". Мені передали якусь присоску до трубки телефонної. І дзвонять, що у Дніпропетровську, наприклад, був якийсь мітинг, когось побили. Я це записую на диктофон. Тут же передаю до Москви. Там у нас був такий член УГС Анатолій Доценко. А зранку вже слухаємо це повідомлення з радіо "Свобода" Америки. І знаєте, ми стали популярними – УГС. Вся Україна знала, що в нас робиться з радіо "Свобода". Нас вважали порівняно з Рухом більш радикальною організацією. Ті, що відзначились в Русі Опору, противники комуністичної системи, були членами УГС.

Так у "Вечірньому Києві" і написали – секретар УГС.

Я нічого не робив, щоб за себе агітувати. Щоправда, одного разу йшов вулицею, стоять люди з плакатами: "Голосуйте за Горбаля!" І мене навіть агітували. Офіційно в обличчя ж мене майже ніхто не знав. Але достатньо було, що написано – член УГС.

Та коли почалися вибори, сталося, що у першому турі ніхто не набрав більшості голосів. У другий тур нас двоє вийшло. Якась пані академік і я.

Один, щоправда, раз мені зателефонував чоловік, російськомовний, я запам'ятав його прізвище – Хазяїнов. Каже: "Я кандидат у депутати від Совєтського Союзу. Не хотітє лі ви пойти со мной в штаб железнодорожних войск виступіть? Ви – как депутат в горсовет, а я как депутат у ВР".

Я погодився і пішов. Це на Червоноармійській. На двоповерховому будинку табличка:

"Штаб таких-то військ". Зайшли. Хазяїнов виступав: "Горбачов, партія, перестройка…" Багато говорив, розказував, що він хоче, яка його програма. Там сиділо чоловік тридцять– сорок офіцерів і, мабуть, солдати, що там підмітали.

Я теж виступив. Попередив, що я україномовний і програму на цей час вже склав, яким би хотів бачити Київ. Потім коли закінчив – полковник, який стояв біля сцени, показав на мене рукою: "Ну, с етім все ясно". І напав на Хазяїнова: "Но Ви, комуніст, як Ви можете… отак… на партію". І на цьому все. Це єдиний раз, коли я виступав.

Йде другий тур виборів. На одній дільниці набирає більше голосів та пані, на іншій – я. А потім раптом підсумовують голоси і раптом – 78 голосів за мене невідомо яких. Звідки взялися?.. Виявилось, що це отой штаб, він, як окрема дільниця, вважався. Виявляється, всі проголосували за мене. І так я став депутатом Київради. А коли вже Верховна Рада запрацювала, то УГС трансформувалась в Українську Республіканську Партію. Відбувся установчий з'їзд, з якого ми вже вийшли новою партією. Мене тоді було обрано головою Київської обласної організації (не було ще поділу в структурі на область і місто). Київська рада була великою, 300 депутатів. Ще ж не було таких понять як фракції, групи. Але всі, хто був за перебудову, назвали себе як блок. У нас в демблоці було понад 100 осіб. Ми не мали більшості. Але ми могли не пропустити будь-яке питання, якщо воно не відображало національних інтересів. Голову Київської міськради півроку не могли обрати, бо ми висували свої умови, комуністи – свої. Не згоджувалися з нами. Але багато чого вдалося. Київська міська рада підняла національний прапор, коли він ще не був державним. Ми це зробили 24 липня у дев'яностому році. Почали перейменування вулиць. Площа Жовтневої революції стала Майданом Свободи. Ми проголосували також, щоб демонтувати потворний пам'ятник з революціонерами на майдані Свободи. І його демонтували за рішенням міської ради. Це для мене була добра школа політична. Всі депутати працювали на громадських засадах. Мушу навіть сказати, що республіканців, було нас 5 чи 6, але до нас вступали вже в Київраді позапартійні депутати. Ми домоглися, щоби була президія, що діяла поза сесією, постійно діючий орган. Представником УРП був Євген Пронюк.

Через чотири роки республіканці Борщева, де я власне починав працювати до арешту 1970 року, висунули мене кандидатом до Верховної Ради. Я вже мав певний досвід політичної роботи і пройшов за першим разом. Хоч було 11 опонентів. У ці революційні часи в нас були великі надії. Але, на жаль, потім почали працювати гроші. Ми ходили по тих селах, містах, піднімали прапори, боролися за національну церкву. У цей же час скуповували заводи колишні комсомольці й теперішні олігархи. І потім вони потихеньку витиснули нас. Партії стали формуватися великими капіталами…"

Власне, вже перед Верховною Радою другого скликання це порочне коло з бувших комсомольців, їхніх дітей, родичів, друзів, подільників, примножених кримінальними авторитетами, замкнулось на шиї нашої країни.

Питання: як його розірвати? Можливо, нам не вистачає сьогодні отих безкорисних і активних дмитриків з початку дев'яностих – гаврошей, що шукатимуть достойних людей для представництва у вищому законодавчому органі? І провадитимуть їх у Верховну Раду, тих, хто захищатиме національні інтереси, а не особисті чи своїх імперських хазяїв, як сьогоднішня більшість влади і опозиції…

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Микола ГОРБАЛЬ у музейній кімнаті батьківської хати у с.Летячому на Тернопільщині. Музей, який невдовзі відкриється для відвідувачів, має назву "Богданова галерея". В ньому зібрані унікальні, пророчі за змістом малюнки його брата Богдана. А на другому поверсі – кімната, в якій представлено історії його лемківської родини, що перенесла етноцид 1945–47 рр., а також Руху опору 60-х, його друзів і близьких, які є для нього Святими Новомучениками, що їх визнає згодом такими і вся наша Нація. Фото зроблено 30 червня 1992 року.

ПОДВИЖНИКИ

АРХІВІСТ, ЯКИЙ ВИВЧАВ "ДОФЕДОРІВСЬКЕ" КНИГОДРУКУВАННЯ

У Львові відкрили виставку, присвячену Оресту Мацюку – директору Львівського історичного архіву (1991–1999) і видатному фахівцю з історії паперу та українського книгодрукування.

24 червня вченому мало б виповнитись 80.

Наприкінці 1960-х років наукова стаття Ореста Мацюка "Чи було книгодрукування на Україні до Івана Федорова?" спричинила величезний скандал.

Дослідник на основі віднайдених у львівському архіві документів довів, що у Львові друкарні були в 1460 році, тобто ще до приїзду у місто Івана Федорова (Федоровича) у 1572 році.

Відтак Орест Мацюк перекреслив усі наукові твердження радянських дослідників, які Івана Федоровича вважали першодрукарем, по суті, доводив, що друкарство в Україну прийшло не з Москви, а з Заходу.

Науковець знайшов невідомі архіви – інвентар книг Словітського монастиря, в якому є перелік львівських і київських друкарень дофедорівського періоду, а також документ XVIII століття про те, що Степан Дропан у XV столітті подарував Львівському Онуфріївському монастиреві друкарню і був першим українським друкарем.

На виставці у Центральному державному історичному архіві України у Львові, присвяченій науковцю, представлені документи, які розповідають про життя Ореста Мацюка, його працю в архіві, публікації, а це дослідження про виробництво паперу і з філігранології (історична наука про водяні знаки на давніх паперах).

"Перша публікація на цю тему Ореста Мацюка була у 1968 році, потім в 1972 році. Розвідка будувалась лише на документах архіву, – каже Смольський. – Російські історики називали Ореста Мацюка львівським архівістом-фальсифікатором, бо його публікації розвіювали міфи радянського часу. Але Орест Мацюк опирався лише на достовірні архівні джерела".

Окрім давнього паперу, Орест Мацюк захоплювався замками, фортецями, городищами, церквами, костелами; шукав легенди і перекази, мандруючи українськими містами і селами. Він написав ґрунтовну дослідницько-пізнавальну книжку "Замки і фортеці Західної України".

За матеріалами ЗМІ

 ДОБРОДІЙНІСТЬ

ІНШОЇ РАДИ НЕ БУЛО

Як тільки випадає поїздка до Самбора чи Старого Самбора, першим внутрішнім порухом є – не їхати. Послатися на зайнятість, погане самопочуття, пояснити самій собі, що, зрештою, є справи важливі, – одне слово, що завгодно, аби не їхати. А все через дороги, точніше їх відсутність. Яма на ямі, яма на ямі – не поїздка в службових справах, а атракціон на кшталт американських гірок. Душу витрясеш, поки доїдеш, яка вже там робота. Влада місцева, кажуть, гелікоптерів ще не має, зате має міцні нерви й іспит на витривалість склала на "відмінно": їздить тими самими дорогами й ремонтувати не збирається.

– Ви ще не були в негоду в наших селах, – каже директор Благодійного фонду Андрія Лопушанського Орест Бонк, – попадає за дві години трохи сильніший дощ – і ґрунтові дороги перетворюються на ріки. А як добра злива, то вода ще й зносить дорожнє покриття. Так сталося, зокрема, в 2008 році, коли за потоками в Топільниці зійшла не лише дорога, а й стадіон.

Сільський голова Топільниці Василь Голубець розповів, як у селі намагалися відновити стадіон:

– Найбільша проблема – відсутність коштів. Робота посувалася повільно. Зберемо щось трохи – зробимо, зберемо – зробимо. І так без кінця. Поки не втрутилися "Прикарпаття Інвест" і Благодійний фонд Андрія Лопушанського. Тепер у нас скоро буде свій стадіон. Селяни тішаться, особливо, молодь. Бо усі пишаємося своєю футбольною командою, яка направду є дуже сильною, тільки тренуватися хлопці мусять поки що в Стрілках.

Та хіба тільки в Топільниці така ситуація? Адже дороги в Прикарпатському краї ремонтувалися, мабуть, ще за радянської влади. Місцеві мешканці за 20 років незалежності вже звиклися з думкою: держава байдуже ставиться до проблем своїх громадян. Однак добрі новини розходяться швидко. В районі заговорили про те, що Благодійний фонд Андрія Лопушанського намагається вирішити найболючіші проблеми людей.

– До мене майже щодня почали звертатися земляки, сільські голови і просто представники громад з проханням посприяти бодай у мінімальному ремонті доріг глибинки, – ділиться клопотами меценат Андрій Лопушанський. – Я розумів, що це не просто прохання – крик душі. Адже те, що цієї весни після сильних морозів "повилазило" з-під снігу, дорогами назвати вже не можна навіть умовно. А це означає, що люди стали заручниками ситуації: ні до роботи дістатися, ні дітей до школи чи в садочок відправити, – геть від світу відірвані. Бо водії автобусів теж не хочуть ламати машини на тих дорогах. Знаю, що при нинішній державній політиці прості люди підтримки не дочекаються. Тож іншої ради, як допомогти, я не бачив.

Грейдеру, який створена Андрієм Лопушанським фірма "Прикарпаття Інвест" придбала минулого року, щоб розчищати сільські дороги від снігових заметів, теж не випадало стояти без діла. Таким чином до початку липня майже в 30 населених пунктах з'явилися фактично нові дороги. Конів, Товарна, Болозів, Хирів, Лопушниця, Катино, Засадки, Іванів, Чаплі, Гуманець, Павлівка, Тисовиця, Головецько, Недільна тепер мають добрий доїзд. Але це лише частина зробленого й запланованого.

До речі, про стадіони. Навесні стараннями працівників ТзОВ "Прикарпаття Інвест" новий стадіон постав і в Солянуватці. А дороги впорядковуватимуть невдовзі ще й з допомогою екскаватора. Чим більше техніки, тим швидше просуватиметься справа. Бо до морозів, як каже меценат, планують впорядкувати ще й дороги гірської частини Старосамбірського району та Турківщини.

Леся РУПНЯК,
Львівська область

На світлині: ремонтують сільські дороги.

 З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

ДРУГОГО ШЛЯХУ НЕМА

Людству відомий випадок, коли двоє трирічних дівчаток заблукали у джунглях Індії і потрапили під опіку вовчиці. У свої чотирнадцять років дівчатка ходили лише на чотирьох, спали лише вдень, не знали жодного людського слова, їли лише сире м'ясо. Людські діти померли вовчицями.

Відомо, що мозок людської дитини до п'яти років – це "чистий аркуш паперу", на якому можна "написати" яку завгодно мову. Ці особливості дитячого мозку знали турецькі султани. Турки відловлювали в Україні хлопчиків віком від одного до п'яти років і в спеціальних школах вирощували з українських дітей відбірних вояків – яничар, які були впевнені, що вони турки. Гітлерівські нацисти перейняли досвід турків, забирали у Німеччину українських діток від одного до п'яти років, і в наші дні ходять по Німеччині українці, які вважають себе німцями.

Російські царі, які обманом і силою зброї упокорили Україну, указами, циркулярами, силовим методом відбирали в українців українську мову, але без успіху. Асиміляція цілого українського народу в народ російський царям не вдалась.

Досвід турецьких султанів і гітлерівських нацистів успішно застосували у повоєнній Україні Сталін, Хрущов, Суслов, Брежнєв, всі кремлівські брехуни, які маскувалися гаслами про дружбу, братство, інтернаціоналізм, а на практиці успішно виконували волю російських царів на знищення в Україні української мови.

Автор цих рядків у 1973 році колегією Черкаського обласного суду був на два роки позбавлений волі за виступи проти русифікації України і в певній мірі вивчив кремлівський метод знищення української мови.

Дослідники ніколи не знайдуть жодного документа, написаного владою комуністів на заборону української мови, бо ж нічого не писалося. Злочин творився по-злодійськи, мовчки, по "просьбе трудящихся", але надзвичайно ефективно.

Сучасні тридцятирічні українці не стояли у черзі за буханкою хліба, ковбасою, одягом, взуттям, холодильником чи автомобілем. Вони не знають, що по всій Україні, в малих і великих містах були довгі черги матерів, які намагались влаштувати своє однорічне дитятко у дитячий садочок. Навіщо?

Полковники, генерали, компартійні бонзи, керівна верхівка СРСР жили безбідно. Простий чоловік, найвищої робітничої кваліфікації, на свою зарплату не міг забезпечити сім'ю без допомоги працюючої дружини. Тож було щастям для матері дочекатися своєї черги, здати дитя у дитячий садок, піти працювати, і вона не питала – україномовний садок чи російськомовний. Російськомовними садочками і середньоосвітніми школами влада Москви "подарувала" незалежній державі Україна конфлікту мовну ситуацію.

Усунути мовний конфлікт в Україні можна лише одним-єдиним шляхом. Як клубок конфлікту намотувався, так його і розмотати. Російськомовні громадяни України невинні, що колись матуся відвела їх у російськомовний садочок. Їм ніхто і ніколи не забороняв користуватись російською мовою. І не заборонить!

Виправляти злочини царів і кремлівських комуністичних вождів слід їхнім же методом: у містах України відкривати україномовні дитячі садочки, україномовні середньоосвітні школи, і через 25–30 років мовний конфлікт в Україні щезне. В Румунії панує румунська мова, в Польщі – польська, в Україні від краю і до краю має панувати мова українська. Іншого шляху нема.

Василь БІЛОУС,
інвалід війни, політв'язень,
м.Умань

ЩЕ РАЗ ПРО ГІДНІСТЬ

Багато вже сказано і написано про антиукраїнський закон Колісниченка-Ківалова, але й мене він спонукав висловити свою думку.

До сільської крамниці мені два кілометри. Не дійду, бо ноги болять, як-не-як – 86 років дідові, а до станції – п'ятдесят метрів. Вигода. Сів на приміський поїзд Ланівці-Тернопіль, купив у місті хліба та якогось оселедця і о пів на одинадцяту вже дома. Їжджу раз на тиждень. Вигідно і задурно. У поїзді знайомлюсь з людьми, щось почую, щось своє збрешу і маю тему для написання гуморески чи фейлетону.

Пригадую один випадок стосовно української мови. Сиджу на лавчині у вагоні. Поруч мене – молодиця років п'ятдесяти з гаком читає газету "Бульвар". Навпроти – дві дами пенсійного віку, їдуть на дачу в приміське село Курники. З їхньої розмови зрозумів, що дами освічені, мова українська, літературна. Розмовляють на кулінарні теми: як кожна солить, маринує, закручує-розкручує. Молодиця, що коло мене, заховала газету, послухала балачку і встряла в розмову: "А я с помидорами делаю по своему рецепту…", і почала пояснювати цей рецепт.

Дами навпроти відразу перейшли на російську мову і охоче почали розвивати тему. Молодиця, що поруч мене, здивувалася і буквально дала по морді тим дачницям, заявивши:

"Да не надо по-русски, я отлично понимаю украинский язык, живу уже десять лет на Украине…". Дами почервоніли і замовкли… Ось як принижують себе деякі західноукраїнці, то чому дивуватись Донецьку, Одесі й самому Києву.

Прощаю тим одеситам чи луганчанам, які в силу обставин не вивчили українську. Але зневажаю львівян і тернополян, які є українцями з діда-прадіда, а соромляться в товаристві росіян розмовляти рідною мовою.

Андрій БОБЮК,
вояк УПА,
ст. Корначівка Ланівецького району
Тернопільської обл.

ЗАМАХ НА ДУШУ УКРАЇНЦІВ

Четвертого липня 2012 року в місті Умань перед адміністративним будинком відбувся пікет сотень українців, з десятком прапорів усіх опозиційних партій, які протестували проти антиукраїнського закону "Про засади державної мовної політики".

На сесії Уманської міської ради, яка відбулась цього ж дня, виступив інвалід війни, реабілітований політв'язень, член КУН -Василь Білоус, який заявив: "Українська мова – це душа українського народу. Зникне українська мова – зникнуть українці." Партія регіонів, КПУ, пристосуванці Литвина замахнулись на душу українського народу. Вороги примушують українців виконати Заповіт Тараса Шевченка: "Гнилим Тікічем спустити кров у Чорне море". Але спочатку спробуймо згуртованими лавами українських сил, мирними і чесними осінніми виборами 2012 року позбавити влади в країні антиукраїнську промосковську партію Регіонів і її сателітів.

Олекса РЕВУК,
небайдужий українець
м. Умань

 А СУДДІ ХТО?

Влада забороняє акції опозиції на Київщині

Київський окружний адмінсуд заборонив об'єднаній опозиції встановлювати в Боярці та Іванкові на Київщині інформаційні намети для збору підписів і приєднання до судового позову проти Президента.

Про це повідомляє пресслужба об'єднаної опозиції.

Згідно з повідомленням, Іванківська районна організація ВО "Батьківщина" у відповідності до законодавства повідомила органи місцевого самоврядування про заплановану акцію.

"Намагаючись не допустити встановлення інформаційного намету Об'єднаної опозиції, голова селищної ради пізно ввечері, близько 21.00, звернувся до суду з позовом", – йдеться у повідомленні.

"Київський окружний адміністративний суд невідкладно розглянув позов і близько півночі ухвалив постанову, якою заборонив розміщувати в Іванкові намет Об'єднаної опозиції", – повідомили у пресслужбі.

Київський окружний адміністративний суд також заборонив Об'єднаній опозиції встановлювати намети в Боярці, а у Сквирі проводити акцію "Україна проти Януковича" заборонив виконком міської ради.

Як відомо, 6 липня об'єднана опозиція в рамках акції "Україна проти Януковича" почала збір підписів українців під судовим позовом проти Януковича.

За повідомленнями ЗМІ

РЕЦЕНЗІЯ

СЕВАСТОПОЛЬ: ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ,

або Лакована фальсифікація

Мирослав МАМЧАК,
капітан 1 рангу запасу,
Заслужений
журналіст України

Нещодавно до 229-ї річниці міста у Севастопольській міській державній адміністрації відбулася презентація чергової науково-популярної книги Івана Кулікова "Севастополь: сторінки історії і погляд у майбутнє", яка висвітлює історію міста-героя з часів заснування Херсонесу й до наших днів. Автор і керівник цього проекту Іван Іванович Куліков – голова благодійного фонду "Сприяння духовному розвитку Севастополя" та академік московської Міжнародної академії інформатизації, колишній заступник голови Севастопольської міськдержадміністрації з питань регіональної політики.

За традицією СМДА, на презентацію запросили лише "шанованих" журналістів. Однак книгу можна почитати у міських бібліотеках, забезпечили ними й школи.

Зацікавився виданням і я, бо люблю і вивчаю історію рідного міста. Справді, презентоване видання – фоліант, є чим похвалитися! 470 великоформатних сторінок крейдяного паперу, високоякісні кольорові фотоілюстрації прикрашають майже кожну сторінку, дорога обкладинка і комп'ютерний дизайн роблять книжку чи не кращим з останніх поліграфічних видань Севастополя. Про ціну не повідомлялося, але з всього видно, що грошей не пожаліли, та далеко не кожний "зацікавлений читач" зможе видання придбати.

Як зазначив автор, презентоване видання – продовження раніше виданих книг цього ж проекту: "Севастополь на рубеже тысячелетий" та "История Севастополя в лицах". Як на мене, воно скоріше стало їх повторенням. Але й є певні доповнення. Так, уперше в офіційній літературі з історії міста, появилося прізвище запорожського полковника Олексія Шафрана, який весною 1625 року підняв повстання полонених запорожців у Балаклаві, розгромив турецький гарнізон і на захопленому судні дістався Дону. Щоправда, Куліков пише, що він просто "утік на Дон". Треба було вже б дописати, що по дорозі з Дону до Києва, у Валуйках, Шафрана, як "литовського злодея" – тобто шпигуна, "московські люди" закували у кайдани і повезли у Москву на допит. Треба було б академікові розтлумачити й чому. Та тому, що у ті часи московський цар і кримський хан оголосили себе "братами", вічна дружба тривала між ними не один рік, а Литва і Україна відповідно – були ворогом. Натомість академік під заголовком "Как это было на самом деле" пише (стор. 82), що "с отражением ежегодных татарских нападений происходит процесс формирования Русского государства". Дивно це якось читати, бо у ті часи лише за приналежність до Русі у Москві можна було "сісти на кіл". У академіка виходить, що кримські татари були такими собі споконвічними грабіжниками одночасно то Московської держави, то "Российского государства", якого на той час фізично не існувало. В автора рубрики "Как это было на самом деле", виходить, що кримський хан Менглі-Гірей у 1482 році спалив Київ лише після довгих умовлянь московського князя Івана III, а награбоване з Київських соборів золото хан надіслав "брату" – московському князю у дарунок.

Подібними до татар грабіжниками виводяться і запорожські козаки, аналізу і причин їхніх нападів на турецькі фортеці в Криму автор не наводить. Як і обходить мовчанкою участь кримських татар з території нинішнього севастопольського регіону у Визвольних війнах українського народу під проводом Богдана Хмельницького, Петра Дорошенка чи у битві під Конотопом. А така поміч була, бо на підмогу українцям хани проголошували загальну мобілізацію в Криму. І не один раз. Але московський академік і український держчиновник вдає, що цього не знає. Ось що мали б дослідити історики незалежної України, особливо у Криму, а натомість вимальовують зовсім іншу, спотворену, картину минулого, спрямовану на розпалюванню багаття етнічного протистояння на півострові.

Уже стали тривіальними давно заперечені істориками твердження, що Севастополь (стор. 47) є колискою християнства Східної Європи у формі православ'я, що у Херсонесі святий Кирило 863 року створив "русскую грамоту и буквы" та винайшов якийсь "славянский язык", що у Криму в часи Кримського ханства поряд з татарами жили не українці, а якісь "славяне" (стор. 80) – теорія сучасного "русского міра", спрямована на виховання містечкового проросійського патріотизму.

Не вирізняється новизною і погляд на Кримську війну 1854–56 рр. Тут все, як і у попередніх двох виданнях, – "сплошной" героїзм російських адміралів, солдатів і матросів, ганебна поразка у війні і здача флотської столиці ворогу видається доблестю і великим військовим мистецтвом, про вклад і жертви у цій війні мешканців Криму і України – ні слова.

Окремо слід зупинитися на революційних подіях 1917–1921 років. Тут, на відміну від попередніх видань, проявляється спроба вживити паростки правди в усталені радянські стереотипи. Після багатьох публікацій в пресі вже неможливо приховати направлення з Севастополя до Києва на захист Центральної Ради у листопаді 1917 року чорноморського матроського загону з 600 бійців. Тож уперше офіційне видання, хоч як другорядний факт, але інформацію про цю подію подає. А далі автор за подіями не йде і повністю приховує ситуацію на флоті і Севастополі другої половини 1917 року, як і замовчує масове підняття Українських прапорів на кораблях і телеграму командувача ЧФ контр-адмірала Немітца від 23 листопада 1917 року про визнання флотом влади УНР. І це друкується у флотській столиці незалежної України. Браво, академіки!

Як відреагував Севастополь на більшовицький переворот у Петрограді та на ультиматум Леніна-Троцького Центральній Раді, свідчить резолюція об'єднаного засідання Севастопольської ради військових, робітничих і селянських депутатів, Центрофлоту, Міської Думи, представників всіх соціалістичних і національних організацій міста та представників судових і берегових комітетів від 6 грудня 1917 року. Її текст зберігся у севастопольському архіві, але чомусь не зацікавив історика. А її текст було б варто навести повністю, адже вона прямо засуджує злочинний більшовицький переворот і насильницьке захоплення влади, висловлює протест проти ультиматуму УНР і наголошує, що чорноморці ідуть за Петлюрою.

Є у виданні, я б сказав, і наукове історичне відкриття. Робить його автор на стор. 198, де заявляє, що 10 січня 1918 року "у Севастополь пришла Гражданская война". І розпочали її, звісно, кримські татари, ескадронці штабу кримських військ Таврійської губернської ради народних представників, які намірилися захопити Севастополь, але на Камишлівському шосе були розбиті загонами Військово-революційного комітету.

Дозвольте не погодитися, шановний академіку. Громадянську війну, я б сказав, криваву міжусобну різню у Севастополі, розпочали не кримські татари. У Севастополі громадянську війну розпочав більшовицький переворот, здійснений у ніч з 15 на 16 грудня 1917 року під керівництвом присланих Троцьким до Севастополя Гавеном, Кожановим і Ніною Островською, цих "кронштадтських м'ясників", любовно описаних вами, та анархіста Басова. У ніч напередодні перевороту було безпідставно і підступно арештовано і розстріляно десятки флотських офіцерів, матросів та мешканців міста, у першу чергу – з числа українських активістів, у тому числі – ряд депутатів Севради та небажаних РВК членів Центрофлоту. Місто ціпеніло від жаху, згадували в еміграції ті, кому вдалося тоді вижити. "Известия Севастопольского Ревкома" 28 листопада за ст. ст. подали перший, далеко не повний, список тодішніх більшовицьких жертв – 1634 розстріляних і утоплених в морі з каменем на шиї, з них 278 – жінки. 30 листопада була продовжена публікація списку жертв – ще 1202 розстріляних, з яких 88 жінки. Чому ці страхіття більшовицького перевороту не піддаються осуду у сучасному Севастополі, нинішньої української влади, а й далі приховуються від мешканців міста? Чому й досі у місті немає хоча б пам'ятного знака жертвам більшовицького свавілля? Як і у радянські часи, шановний академік приховує цю криваву сторінку історії Севастополя, бо її оприлюднення зніме блиск з пропаганди єдності Чорноморського флоту і міста та з його "героїчної історії".

Приховує історик і причини появи кримськотатарського батальйону під Севастополем. А він появився на Камишлівському шосе лише після того, як у Євпаторії два севастопольських есмінці з Ніною Островською на борту вирізали, замордували жахливою смертю і спалили у топках корабельних котлів місцеву інтелігенцію, активістів євпаторійського Меджлісу і Українського військового комітету, а з ними і прихильників "російської демократії". Причім, це робилося на очах у їхніх родичів і зігнаних на пристань євпаторійців.

Факти однозначно стверджують, що лише після скоєної різні у Севастополі залишки Центрофлоту і міської Ради "більшовизувалися" і виступили проти українізації флоту. Далі було ще страшніше – "Варфоломіївська ніч", вірніше ночі з 21 на 22 та з 22 на 23 лютого 1918 року – у дні так званого народження Червоної армії. Цю страшну різанину, коли місто було оточене матроським загоном під командуванням спільника Гавена, члена РВК анархіста Басова, коли було вбито чи замордовано мало не кожного третього севастопольця, зараз вже не приховати, тож інформація про неї вперше досить скромно оприлюднюється в історичному нарисі. Однак вина за кривавий терор висувається автором анархістам, хоча ініціював і керував погромом більшовицький Військово-революційний комітет, що захопив владу у місті.

Академік Іван Куліков виставляє у своїй книзі кривавих Гавена, Пожарова і Островську героями та видатними державними і партійними діячами. У Севастополі, як глум над їхніми жертвами, вулиці носять їхні імена. Нема поки що вулиці імені найактивнішого виконавця кривавого дійства – Басова, думаю, ще одну книгу група московських академіків видасть – і буде.

Нема у виданні і згадки про захоплення вночі 24 грудня 1917 року силою зброї більшовицького загону флагмана Чорноморського флоту дредноута "Воля" та спуску з нього жовто-блакитного українського прапора та, що у зв'язку з розв'язаним більшовиками терором у Севастополі крейсер "Пам'ять Меркурія" та три есмінці відбули до Одеси. При такому підході до історичного минулого міста і флоту, звичайно, у авторів вже немає місця для Державного флоту Української Держави, що існував у Севастополі з квітня до кінця грудня 1918 року, як нема згадки про його командувачів контр-адміралів М. Остроградського та В. Клочковського. Останній побіжно згадується лише як представник Гетьмана Скоропадського. Одне слово, автор так підбирав історичні факти, щоб читач зробив єдиний висновок: у ті буремні часи в Севастополі до України ніхто не стримів, українського життя і національного духу тут не було! Ну так хочеться видати Севастополь містом "исконно русской славы", що вже не гребують нічим – все Росія і все ради Росії.

У такому ж стилі автор описав і інші сторінки історії міста. Наприклад, його оборону 1941–1942 років здійснювали виключно радянські і російські воїни, про вклад українців і УРСР в оборону міста та у забезпечення флоту – ні слова, автор майже повторює експозицію з музею Чорноморського флоту РФ. Про терор ЧК флоту, коли щомісячно в оточеному місті військовим трибуналом ЧФ розстрілювалося 1,5–2,5 тисячі захисників флотської фортеці, про ганебну зраду захисників командуванням та про життя міста протягом німецько-румунської окупації – мовчання.

Про те, як нове видання під покровом фонду "Сприяння духовному розвитку Севастополя" та місцевої влади відмежовує історію Севастополя від історії України, можна ще писати багато. Але найбільш колоритними і значимими мені видалися ілюстрації, на яких глава української виконавчої влади у Севастополі Володимир Яцуба зображений під російським державним прапором (стор. 409), а Президент України Віктор Янукович – аж (стор. 340) під двома російськими прапорами одночасно!

Оце і є погляд в майбутнє?

ВАКХАНАЛІЯ БЕЗЗАКОННЯ

МУЗЕЙ ТРИПІЛЬСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ЗАХОПИЛИ РЕЙДЕРИ?

Музей трипільської культури "Прадавня Аратта – Україна", що в селищі Трипілля на Київщині, захопили рейдери. Про це повідомив голова комісії Київради з питань культури та туризму Олександр Бригинець, до якого звернувся колектив музею. За його словами, захоплення музею сталося 21 липня.

"Музейний заклад змусили припинити свою діяльність нібито через зміну власника будівель музею. На сьогодні експозиція музею не доступна для відвідувачів", – сказав Бригинець.

Депутат зауважив, що нищення закладів культури відбувається по всій Україні: звільняють небайдужих керівників, приватникам продають пам'ятки музейних комплексів.

За словами директора музею Олександра Поліщука, це сталося "у зв'язку із продажем будинку музею".

"На наш музей відбувся бандитський напад людей, озброєних спецзасобами. Очолював групу один із засновників музею, який заявив, що він є представником науково-виробничого об'єднання "Археологічна спадщина й сучасність". Також він заявив, що продав будинок музею зазначеної організації й не є власником будинків музею", – сказав Поліщук "Коментарям".

Разом з тим у заступника директора музею відібрали ключі, і після цього жодного зі співробітників на територію не допускали. Як відзначив Поліщук, документи про зазначену вище угоду йому ніхто не надав. У міліції повідомили, що ознайомлені з документами й продаж будинку музею пройшов законно.

У цей час музей закритий. "Доступу на територію засновники музею не мають, що небезпечно для унікальної колекції історичних стародавностей епохи трипільської цивілізації. За оцінкою Національного історичного музею вартість колекції становить $5 мільйона", – відзначив Поліщук.

Для довідки. *Приватний історико-археологічний Музей трипільської культури "Прадавня Аратта–Україна" в с. Трипілля існує сім років, і розташований поблизу місця, де археолог Вікентій Хвойка відкрив трипільську археологічну культуру.*

Музей має унікальну колекцію артефактів VI–III ст. до н.е., експозиція складається з 500 експонатів. За час діяльності його відвідало 200 тисяч осіб.

"УП"

ДУМКИ З ПРИВОДУ

А МИ ХВАЛИТИСЯ НЕ ЛЮБИМО... А ЖАЛЬ!

"Приблуда – геній, хоч гульвіса!" –
І далі мову повела:
"Іван? Який ще геній в біса,
Коли він з нашого села?!"

Ото галасу було б всепланетарного, якби двійко небоязких закордонців вчинили щось подібне. Тисячі журналістів вуха протуркотіли б: які то героїчні їхні вчинки – удвох, без крейсерського та ЗМІівського супроводів, на невеличкому вітрильнику наважилися і таки успішно завершили навколосвітню мандрівку.

Котрийсь із добросердних президентів України (а вони у нас всі добросердні, особливо до зайшлого, приблудного елементу...) після розчуленої сльози ще й геройськими зірками відважних мандрівників нагородив би...

Навколосвітнє ходіння (наші мореходи не полюбляють, аби їх називали мореплавцями) київського подружжя Петущаків-Македонів гучного розголосу бодай у вітчизняних медіях, належного пошанівку на державному, громадському рівнях не удостоїлося.

А є ж за що шанувати, нагороджувати! 1399 днів і ночей, ледь не щомиті ризикуючи життям, через шторми, циклони, урагани, моря, океани, порти 18 країн світу провели нащадки козацькі сонячно-небесний прапор Вітчизни.

Лише кілька столичних газет, радіо, телеканалів згадували про звитяжців після повернення до порту приписки їхньої "Лелітки". Саме так, лагідно, у фольклорному дусі, назвали свій плавзасіб Валерій Дісанович та Наталя Леонідівна. Відтоді капітан яхти двома талановитими, гарною мовою, не без гумору написаними книгами "Солоний гопак" (МАУП, 2005), "Ходіння за три океани" (Зелений пес, 2010) відзвітувався.

Традиційно ні книжкового звіту, ні героїчного чину краян літературна критика, "інтелектуали" з Банкової/Грушевського не помітили. Перші – тому, що не мають трибуни (літературно-критичні часописи в державі за сприяння других повністю знищені), другі – тому, що якийсь порух у їхніх душах можуть викликати лише чергові гастролі Кобзона, Кіркорова, Пугачової...

На жаль, звитяги своїх колишніх випускників, кандидата технічних наук, творця альтернативної до Ейнштейнової теорії існування Всесвіту, капітана В.Д.Петущака та члена екіпажу, теж кандидата технічних наук, Н.Л.Македон не помітили й альма-"батьки": Київський політехнічний інститут та Київський інженерно-будівельний інститут, що нині на хвилях моди стали університетами, не запросили на зустрічі зі студентами, викладачами, на шпальтах своїх багатотиражок хвальними словами не згадали.

Повертаючись до заспіву публікації, додамо до мотто вже не в риму "Чи хоч би й Києва самого".

Ось якби герої наші були десь із Оксфорду, Кембриджу, Сорбонни – інша річ...

Сергій КОВАЛЬ

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ЯНИЧАРИ ПРИ ВЛАДІ

Залишилась Україна
В боргах і печалі,
Бо до влади на всіх рівнях
Прийшли яничари.

Всі багатства України
Вони розікрали,
Свої дії приватизацією,
Сміючись називали.

Господарством України
"Вдало" керували,
Так, що більшість підприємців
Банкрутами стали.

Безробіття розвинули
До висот небесних,
А тепер кінці з кінцями
Не спроможні звести.

Щоб трударі вижили
І не турбували,
Закордон на заробітки
Їх виповоджали.

Всі судимості із себе
Вони познімали,
І мов ангели святії
Безгрішними стали

Всі закони попід себе
Старанно приймають,
Україну "незалежной"
На сміх називають.

Анатолій ЯРИШ,
с. Городок,
Рівненська обл.

КІНО І НІМЦІ

УКРАЇНЦІ І НІМЦІ ЗНІМАТИМУТЬ КІНО ПРО УБИВЦЮ БАНДЕРИ

Українські й німецькі кінопродюсери планують зняти фільм про історію кохання агента КГБ Богдана Сташинського, який у жовтні 1959 року убив Степана Бандеру. Про це повідомляє "Німецька хвиля".

Планована назва фільму – "Любов убивці", автор сценарію – грузинський режисер Заза Буадзе, котрий живе в Україні.

Зйомки заплановані, зокрема, в Україні й Німеччині; гратимуть українські й німецькі актори, а самі історії є універсальними й зрозумілими для міжнародної публіки.

Як каже Буадзе, у фільмі йтиметься про любов простої жінки Інге, яка спонукала Богдана Сташинського до покаяння.

Кінематографіст сподівається, що цю роль зіграє голлівудська зірка Кірстен Данст, батько якої з Гамбурга. За словами режисера, картину можна визначити, як "драму з елементами шпигунського кіно". Він вказує на певні паралелі з німецьким фільмом "Життя інших", в якому йдеться про східнонімецьку службу безпеки й мистецькі кола Східного Берліна.

Буадзе додає, що партнером у цій роботі виступить німецька компанія Bavaria Films, а сам фільм зніматиметься англійською мовою, й значну його частину фільмуватимуть у Берліні.

Агент КГБ Богдан Сташинський убив двох чільних провідників ОУН – "двійкаря" Лева Ребета (1957) і лідера ОУН(б) Степана Бандеру (1959). У серпні 1961-го він здався американським спецслужбам, після чого зник.

"ІП"

НОВІ ВИДАННЯ

ЧИЯ МОВА ВТОРИННА?

Побачило світ 8-ме доповнене, доопрацьоване видання Сергія Коваля "Чия мова вторинна і пародійна", у якому автор дотепно та теоремно доводить: "язик", що його прагне всадовити на шию нашому народові чужинецька агентура, є насправді неоковирним клоном з мови української, праматері всіх слов'янських мов.

КОВАЛЕВІ ПІРАТКИ ПРО НЕЗДАЛІ ПОРЯДКИ

МАЙЖЕ КЛАСИКА
Нема печальнішої повісті,
Ніж "Пошуки в нардепа совісті"...

ВЕРХОВНОЗРАДЦІ
Вже не соромлячись,
на писках носять цінники
Тамтешні перепроданці та циніки...

ТІ – ДЕПУТАТИ, ТІ – БАНДИТИ...
Немає край з ким боронити...

У ВІЛЬНІЙ КРАЇНІ
Ніхто тобі не стане на заваді,
Коли крадеш по чину та посаді...

НЕ ВСІ ХАБАРНИКИ
А щодо хабарів – то ти вже бре...
Кому дають – отой лише бере...

ПОСТУП
– Іще з півроку – і покращим
Життя суттєво ми трудящим,
Побіля прав їх станемо на чати! -
Щодня з Печерська чуємо мелодії...
Гріх поступу таки не помічати:
Живуть все краще в Україні злодії...

ПЕЧЕРСЬКА ПРОГРАМА
Кожному агентові ФСБ/Мосаду –
На Банковій, Грушевського
керівну посаду!..

ВОНИ ТАКИ НЕ БРЕШУТЬ
Тенденція не є нова
Кричати голосно "Халва!"...
Задіяним в такій роботі
Насправді солодко у роті...

АГОВ, КОЗАЦТВО!
Отаманів, гетьманів – аж кишить...
При "звьоздах",
аксельбантах і лампасах...
Нема кому Ґундяєва відшить,
Табачника відгепать по мордасах...

МАЙМО ЛИЦЕ, КРАЯНИ!
Хто з пальм, хто з кленів, хто з беріз
Не так давно на землю зліз,
Кривий, горбатий, кожен, всяк
Привити хоче нам свій смак,
Навчити хліб і сіль почим,
Розповісти відкіль та хто ми...
А ми слухняненько мовчім,
Немов не ми тут автохтони...

Сергій КОВАЛЬ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газети видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №1
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9